

David Iglésias, tècnic d'arxius del Centre de Recerca i Difusió de la Imatge (CRDI) de l'Ajuntament de Girona i coordinador i professor del Postgrau en gestió, preservació i difusió d'arxius fotogràfics de l'Escola Superior d'Arxivística i Gestió de Documents (ESAGED), el setembre de 2016 va ser elegit president del Photographic and Audiovisual Archives Working Group (PAAG) del Consell Internacional d'Arxius (ICA), un pas més en la vocació europea d'aquest arxiver que s'ha especialitzat en l'àmbit de la fotografia digital i que aporta el seu granet de sorra per a l'especialització professional dels arxius fotogràfics.

David Iglésias, l'arxiver fotogràf

L'ambivalència en la seva formació li ha permès endinsar-se en el món digital

DOLORS GRAU > Text

David Iglésias va néixer a Girona l'any 1971 i es va llicenciar en història per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i en documentació per la Universitat Oberta de Catalunya (UOC). Posteriorment, va realitzar un postgrau en sistemes d'informació digital a la Fundació Politècnica de Catalunya que el va introduir en aquest món complex, canviant i ple d'incerteses com és el món digital. A partir d'aquell moment ja va intuir que el món digital seria el món del futur, també en el sector dels arxius.

La vocació europea de David Iglésias va començar ben aviat, el 1995, quan dins el marc del programa europeu Eurodisea va fer una estada de quatre mesos a l'arxiu de la Universitat de les Açores per treballar en l'epistolari d'un polític del segle XIX. Un treball que no tenia res a veure amb la fotografia, evidentment, però que ja feia entreveure que no li feia gens de mandra fer les maletes i tirar milles cap allà on els vents fossin més favorables. Pocs anys més tard va

FOTO: DOLORS GRAU

DOLORS GRAU

començar a col·laborar amb l'Arxiu Municipal de Girona i es va introduir i es va formar en el món polièdric de les imatges. D'una part, va adquirir coneixements en el vessant més tradicional de les imatges, en el dels fons i les col·leccions antigues, amb els seus procediments ben delimitats, amb les seves pautes de conservació contrastades, amb els seus sistemes de classificació i descripció estandarditzats i, per què no dir-ho, amb aquells objectes, bonics, perfectes fins i tot quan mostren els seus defectes. Va assistir a una formació sobre conservació a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, i també va seguir estretament els ensenyaments de qui va ser un dels grans referents de la conservació, Àngel Fuentes.

Paral·lelament, va iniciar la seva formació en el món digital. No oblidem que estem parlant de fa vint anys, quan aquest era un món totalment desconegut i mancat de noms i treballs de referència. És ben cert que els nous espais fan por, però també generen oportunitats, i això en David ho va saber veure ben aviat. Encara avui té molt clar que una de les principals missions del món dels arxius en el sector digital és la creació de metodologies i estàndards, i dono fe que treballa per aconseguir-ho.

Fruit d'aquesta ambivalència en la seva formació, el seu currículum compta amb una extensa bibliografia d'articles que impacten tant en el món de la fotografia tradicional com en el món de la fotografia digital, i parlant amb ell tant s'apassiona per la primera com està convençut de la importància d'invertir hores d'estudi i de recerca en la segona.

A partir de l'any 2000 la seva relació de treball amb l'Arxiu Municipal de Girona es consolidà, concretament en el Centre de Recerca i Difusió de la Imatge (CRDI), que aquest any celebra el vintè aniversari. Aquest és el centre de referència de la ciutat de Girona, juntament amb INSPAL, Centre de la Imatge de la Diputació de Girona. El CRDI custodia uns tres milions d'imatges, una xifra que dita així ja produeix un cert mareig. Els ciutadans no coneixen, ni ho han de fer, la complexitat de la conservació, la descripció i la difusió d'aquest ingent contingut. El que sí que fan, i com si fos l'acte més simple i normal del món, és accedir al web del CRDI i amb un sol clic tenen a l'abast milions d'imatges que es poden descarregar amb alta qualitat a l'ordinador, sempre respectant els diferents drets que hi poden coexistir.

La imatge fotogràfica es divideix en dos àmbits ben diferenciats. Un és el de la fotografia tradicional, que va des del naixement de la fotografia fins a la implantació de la fotografia digital. La conversa que vaig mantenir amb David Iglésias per acabar d'arrodonir aquest perfil del personatge parla d'aquests dos mons i hi afloren sentències com aquesta: «El principal repte que tenim en l'era digital és donar la dimensió adequada al nostre patrimoni fotogràfic, és a dir, entendre que la fotografia com a fenomen és una història de cent seixanta anys, una història tancada, un testimoni únic que cal interpretar i que cal projectar a la societat actual i a les generacions futures. Un món que pot ser inescotablement revisitat per extreure'n tots els matisos i interpretacions possibles, amb lectures múltiples», i posa com a exemple l'excel·lent exposició organitzada per l'Ajuntament de Girona «Vides minúscules», catorze retrats del CRDI cadascun acompanyat d'una creació literària que dialoga amb la imatge, obra de l'escriptor Lluís Muntada.

L'altre àmbit, el de la fotografia digital, és un món diferent, que encara està en moviment i que està buscant el seu lloc. Comparteix alguns elements amb la fotografia tradicional, però en la seva essència és diferent. Iglésias aporta definicions molt interessants quan parla de la fotografia familiar digital i diu que és «líquida, que traspasa les fronteres, que és un acte instantani i espontani, que la fotografia digital no es crea per quedar-se, que és una manifestació del moment i que és autoeliminable». Actualment, la fotografia és un mitjà de comunicació nou que substitueix el llenguatge parlat. No descrivim els llocs amb lletres sinó que ho fem amb imatges, i també transmetem les nostres emocions així. Aquest nou llenguatge ja transcendeix el de l'àlbum familiar, el documental o l'artístic de la fotografia tradicional. És un nou llenguatge com el parlat, que és efímer, que no es conserva.

I, per acabar, un altre repte europeu, el més nou, però de ben segur que no serà l'últim: Photconsortium. Es tracta d'una associació creada en el marc del projecte Europea Photography i que té com a objectiu la promoció de la cultura i el patrimoni fotogràfic. El CRDI n'és soci fundador i David Iglésias, evidentment, hi és.

Dolors Grau i Ferrando és arxivera i professora col·laborada de la UOC.